

nebank overtaget af Landmandsbanken. Dette skete efter indtrængende anbefaling af Nationalbanken, den samme Bank, der ikke turde være med til at hjælpe Den private Laanebank. Den anbefalede paa det mest indtrængende, at Landmandsbanken fik Lov til at overtage Den private Laanebank. Dette har formodentlig sin Forklaring i den Omstændighed, at Hr. Højesteretssagfører Bülow foruden at være Sagfører for Den private Laanebank ogsaa var Sagfører for Landmandsbanken og tilige var Formand i Nationalbankens Bankraad. Det fremgaar af, hvad der er kommet offentligt frem, at denne Nationalbankens indtrængende Anbefaling støttedes af den højtærede Finansminister, som gennem Hr. Højesteretssagfører Bülow var blevet gjort bekendt med denne Sag. De autentiske Oplysninger angaaende Forløbet af dette, jeg her har omtalt, foreligger i et Interview, som „Berlingske Tidende“ har haft med den afgaaede Handelsminister Hr. Rothe. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse dette Interview. Den tidligere Handelsminister udtalte: „Naar jeg, uanset Bankinspektørens Betæneligheder, alligevel mente at maatte godkende Arrangementet mellem de to Banker, skete det paa indtrængende Anbefaling af Nationalbanken, med hvis Direktion der var forhandlet Fredag og Lørdag, og støttet af Finansministeren, til hvem Højesteretssagfører Bülow først havde henvendt sig paa Landmandsbankens Vegne. I øvrigt var Sagen fremstillet saaledes for mig, at det var udelukket, at Laanebanken ved egen Hjælp kunde klare Vanskelighederne, og at der derfor i alle Tilfælde maatte søges Hjælp hos en af Hovedbankerne. Det blev meddelt mig, at Privatbanken, med hvem man havde forhandlet, ikke ønskede at træde til, og som Forholdene laa, ansaa jeg det ikke for min Sag at foranledige en Henvendelse til Landmandsbanken.“

Det fremgaar altsaa af den tidligere Handelsministers Udtalelser, at Finansministeren i dette Forhold har været ledet af Højesteretssagfører Bülow, og at Finansministeren altsaa her har været lige saa uheldig, som han var i Forholdet med Hensyn til Landmandsbanken. Det maa beklages, at vort økonomiske Liv i ikke ringe Grad er afhængigt af en saadan Enkeltmand, der lader sig lede af andre. Resultatet af Forhandlingerne om Den private Laanebank blev altsaa dens Overdragelse til Landmandsbanken, hvilket har ført til, at dens Aktionærer har tabt deres

Penge, og at dens Sparere kun reddede deres Penge ved, at Staten greb ind overfor Landmandsbanken. Det er ganske givet, at saadanne Transaktioner maa medføre den største Mistillid ude i Befolkningen til Regeringen og til dem, der leder vort Finansvæsen, thi det viser sig jo, at den højtærede Finansministers Indflydelse paa Handelsministeren har haft skæbnsvangre Følger, hvorfor ogsaa Anklagen for det, der er passeret, i ikke ringe Grad maa rettes mod Finansministeren.

Vi fra vor Side kræver en Lovgivning, der sikrer Sparerne mod at være Kæstebold i enkelte Mænds Hænder. Dette anser vi for at være nødvendigt. Gang paa Gang har Socialdemokratiet krævet en saadan Lovgivning, sidst udformet i 1919, og jeg haaber, at denne Sag snarest maa blive ført frem for Rigsdagen.

Og ligesom der ikke kan være Tillid til den nuværende Finansminister, saaledes kan der heller ikke næres nogen Tillid til den nuværende Handelsminister, thi i de sidste Dage er det jo blevet bragt for Dagen, at den højtærede Handelsminister er fuldstændig afhængig af Arbejdsgiverforeningens Formand, idet denne kan diktere Ministeren, at han skal undlade at udnævne Direktør Axelsen i Slagelse til Medlem af Landmandsbankens Bankraad, blot fordi Hr. Axelsen ønsker at leve i Fred og Forstaaelse med sine Arbejdere. Angaaende denne Sag har der været ført en Del Debat i Pressen, forskellige Personer er blevet interviewet, bl. a. ogsaa den højtærede Handelsminister og Arbejdsgiverforeningens Formand. Ministeren er i denne Sag gaaet fuldstændig over i den jyske Bevægelse: han har erklæret, at da han selv er Jyde, anser han det for rimeligt, at der udnævnes en Jyde til Medlem af Landmandsbankens Bankraad. Men oprindeligt var dette jo ikke Ministerens Mening! Det er vel kendt, at Direktør Axelsen var udset til at være Medlem af Landmandsbankens Bankraad. Meddelelsen herom lanceredes først i Regeringens Hovedstadsorgan „København“, og af et Blad i Slagelse, hvor Hr. Axelsen er hjemmehørende, blev alt gjort parat til at blæse Hr. Axelsen ud i den nye Stilling, han skulde indtage: Artiklen derom var skrevet, og Direktør Axelsens Portræt var gjort i Stand til at stikke i Bladet. Alt dette er noksom bekendt. Naar Ministeren derfor nu vil undskylde sig med den jyske Bevægelse, saa er det en Undskyldning, som ikke holder, saa meget mere som der foreligger en fuldstændig Til-